

Sáo nhỏ và cây Xấu Hổ

Hôm nay trời nắng đẹp, Sáo Nâu mẹ quyết định dạy cho chú nhóc bé bỏng của mình tập bay.

– Cho con ngủ thêm xíu nữa đi mẹ, chỉ một xíu thôi... – Cậu bé nì nèo và mắt thì vẫn nhắm nghiền chưa chịu hé.

– Ôi, có sâu xanh non kìa! Ngon thế! – Sáo Nâu mẹ đột ngột thốt lên và vụt mở cánh định bay đi.

– Đâu, sâu non ở đâu thế mẹ? – Sáo Nhỏ vội vàng mở mắt, thoát cái chú đã đứng bên cạnh mẹ, đôi chân nhún nhún ra điều muốn nhảy ra khỏi tổ lắm rồi.

Sáo Nâu mẹ phì cười:

– Phía trước ruộng rau nào mà chẳng có, nhưng nó không dành cho kẻ nằm ngủ lười, Sáo Nhỏ ạ.

Cậu bé ngượng ngùng cúi đầu vì biết mình vừa có lỗi.

– Con sẵn sàng chưa nào?

– Sẵn sàng ạ, ta đi thôi mẹ. – Nó ngẩng đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ quyết tâm xen lẫn háo hức được khám phá, và được bay.

Sáo Nâu mẹ dẫn con bay qua cánh đồng xanh mướt, gió thổi làm các lá cây xao động như những cánh tay vẫy chào.

– Đẹp quá! Nhìn mọi thứ trên cao thật tuyệt mẹ ơi. Ối ối... A a a... – Sáo Nhỏ chao đảo, nó bỗng thấy trời đất và cây lá xung quanh quay cuồng khi rơi từ trên cao xuống. Thật may, trước khi thân hình bé nhỏ tiếp đất, nó hạ cánh xuống một bụi cây. Cái cây bị giật mình bởi tiếng kêu của Sáo Nhỏ, nhắm tịt các mắt lá lại.

– Một chú chim mạnh mẽ sẽ không than vãn về cú ngã vừa rồi đâu, con trai. – Sáo Nâu mẹ đến bên cạnh và cất tiếng trước khi đưa con bé bỏng kịp mở lời kêu ca – Con mới chỉ đang học bay thì phải

tập trung vào, đừng nhìn ngó lung tung như thế chứ. May mà có chị Xấu Hổ đỡ con, không thì con có thêm cục u trên đầu rồi.

– Vàng... Cảm ơn chị Xấu Hổ ạ. – Sáo Nhỏ lí nhí nói lời cảm ơn và chạy đi theo mẹ, chuẩn bị cất cánh lần nữa. Cây Xấu Hổ vẫn nhắm mắt, chỉ khẽ rung rinh lá như lời đón nhận.

Sáo Nhỏ vươn cổ nuốt ực miếng môi vừa kiếm được rồi nhảy đến bên mẹ, ngây ngô thắc mắc:

– Mẹ ơi, sao chị Xấu Hổ vẫn nhắm mắt vậy mẹ nhỉ, hay là chị ấy còn chưa thức giấc?

Sáo Nâu mẹ bật cười:

– Có ai hay ngủ nướng như con đâu! Chị ấy như vậy nên mới gọi là Xấu Hổ đấy.

Sáo Nhỏ à lên một tiếng, nhưng trong đầu nó vẫn còn bao nhiêu là thắc mắc, nó quyết định hôm sau phải hỏi chị Xấu Hổ cho bằng được mới thôi.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa rạng hẳn đã thấy tiếng Sáo Nhỏ khúc khích cười trên những quãng đường ngắn mà nó bay qua.

– Mẹ ơi nhìn con này, con bay tốt hơn hôm qua rồi nhé. Hi hi. Là lá la... Thích quá!

– Ủ, từ từ thôi con. – Câu nói của Sáo Nâu mẹ còn chưa dứt hẳn thì cậu bé đã khuất dạng sau bụi cây. Sáo Nâu mẹ hiền hậu mỉm cười lắc đầu.

– Ú oà... Chào chị Xấu Hổ! – Sáo Nhỏ bất ngờ nhảy đến. Cây Xấu Hổ giật thót, vội vàng khép hết các mắt lá lại.

– Ó... Ai... Ai đấy...y...?

– Em là Sáo Nhỏ đây ạ!

– À, cậu bé hôm nay lại tập bay đấy hả?

– Vàng, hôm nay em không còn ngã nữa rồi đấy nhé.

– Chà, cậu tiến bộ nhanh thế. – Cây Xấu Hổ từ từ mở mắt và trò chuyện với Sáo Nhỏ.

– Hi hi. Chị Xấu Hổ tốt bụng ơi, tại sao lúc đỡ em chị lại nhắm hết các mắt vào thế ạ?

– À thì... Là vì tôi không muốn nhìn thấy cậu bị đau.

– Thế vì sao khi được cô làm vườn đi qua và tưới nước chị cũng nhắm mắt lại, cô ấy đâu có bị đau?

– Tôi nhắm mắt để cảm nhận niềm hạnh phúc khi được chăm sóc.

– Vậy lúc hai bạn học sinh với tay hái những bông hoa của chị thì sao?

– Tôi nhắm mắt tảng lờ và nhẫn nhịn. Tuy có đau một chút nhưng cũng mang lại niềm vui cho ai đó là tốt rồi.

Sáo Nhỏ chưa chịu thôi, nó mang hết những điều thắc mắc ra hỏi.

– Vậy còn khi hai bạn mèo con mãi đùa nhau va vào gốc cây của chị, các mắt lá nhắm hết lại có phải vì chị rất giận đúng không?

– Ô không, tôi nhắm mắt và tưởng tượng nếu tôi cũng có bốn chân để chơi đùa cùng bạn bè như thế thì hẳn là sẽ rất thú vị.

– Thì ra, cứ mỗi khi nhìn thấy điều gì đó diễn ra là chị lại nhắm mắt như thế á? – Sáo Nhỏ nghiêng nghiêng đầu, mắt nhắm lại vờ như hành động của cây Xấu Hổ vẫn làm. – Thế sao bé Gà Con lạc mẹ kêu chiêm chiêm rất tội nghiệp đi ngang qua thì chị vẫn mở mắt và lại còn an ủi, dỗ dành bé ấy đấy thôi?

– Tôi nhắm mắt để cảm nhận và mở mắt để cảm thông, trên đời có rất nhiều hoàn cảnh cần đến sự sẻ chia từ nhau như thế đấy, cậu sáo con tinh nghịch ạ.

– Ra là thế... Chị biết nhiều điều thú vị thật ấy. – Sáo Nhỏ reo lên, nhìn cây Xấu Hổ với ánh mắt ngưỡng mộ. Nó khẽ bay lên và cọ nhẹ cái mỏ nhỏ xíu

vào lá cây để tỏ lòng biết ơn. – Nhờ chị mà sáng nay em học thêm được bao điều mới lạ.

– Ấy... Cậu quá khen.

– Ô... Sao chị lại nhắm mắt rồi, em làm chị bị đau sao? – Sáo Nhỏ hơi bối rối.

– Không, không đâu. Dù là một cái cây thì tôi cũng biết ngại ngùng và xấu hổ đấy chứ.

– A, thảo nào chị có tên là Xấu Hổ. Thắc mắc lớn nhất của em cuối cùng đã được giải đáp rồi. Hi hi.

– Ôi, cậu nhóc này thật là...

Cây Xấu Hổ rung rinh cành lá. Sáng hôm nay sao mà vui đến thế. Nắng đã lên cao, Sáo Nhỏ lại bắt đầu cho cuộc chuyển cành mới với niềm hăng say và sự chăm chỉ. Những câu hỏi khiến nó thao thức suốt đêm qua về cây Xấu Hổ đã được tháo gỡ rồi, ấy thế mà nó lại vẫn băn khoăn không biết liệu đêm nay nó có ngủ ngon không khi trong đầu lại nảy ra câu hỏi mới: nếu nhắm tịt mắt lại khi thường thức con mồi thì nó có trở nên ngon lành hơn không nhỉ? Và câu hỏi này, Sáo Nhỏ biết tìm ai để hỏi mà không bị chê là ngốc nghếch đây?

Sự kì diệu của Dấu Nhân

Tôi là một Dấu Nhân, bạn nào học đến lớp Hai mà chẳng biết mặt tôi. Nhiều bạn cứ nghe đến tên tôi là thấy sợ bởi nhân lên thì số sẽ to, sẽ nhiều, và (chắc hẳn là) đáng sợ. Ôi thôi, oan cho cái thân số nhân của tôi lắm. Thử hỏi nếu sáng nay mẹ bạn nói khi nào con làm xong bài tập thì mẹ sẽ thưởng cho con số kẹo gấp 2 lần hôm qua mà xem, các bạn sẽ thấy vui sướng đến mức nào. Cứ nhìn cậu chủ nhỏ nắn nót đặt tôi lên trang giấy thì biết, chà, cậu hào hứng nhăm nhăm, xòe ngón tay rồi đắc chí viết kết quả kia, tôi chưa bao giờ thấy hình ảnh nào đẹp đến vậy đâu đấy. Thấy chưa, tôi rất tự hào là niềm say mê trong môn toán của cậu ấy! Cậu chủ nhỏ làm tôi thấy hạnh diện vì mình thật đáng yêu, thật thú vị,

thật cần thiết, thật... ừm, và gì nữa nhỉ, tôi chưa nghĩ ra nhưng mà các bạn cứ hình dung là đẹp như thế đi.

Thế rồi một ngày, sau khi cẩn thận kiểm tra lại kết quả phép tính nhân vừa làm xong, cậu chủ bắt đầu làm quen với cái tên kì cục, dấu chia. Nó kì cục bởi lẽ dấu chia không có hai nét chéo nhau một cách tao nhã và cân xứng đến hoàn mỹ như tôi, nó chỉ độc hai cái dấu chấm trên và dưới. Tôi liếc nhìn kẻ mới đến bằng vẻ mặt nửa kiêu kì, nửa như thách thức. Dấu chia bắt gặp ánh mắt của tôi khi nó đang định mở lời chào thì liên rụt rè, bối rối. Dấu chia khiến cậu chủ mất bao nhiêu là thời gian để nhầm tính, tôi lo lắng nó sẽ làm cậu chủ chán ngán môn toán mất thôi. Tệ thế đấy!

Nhưng tôi đã nhầm to. Sau những lần ngỡ ban đầu, cậu chủ đã tìm ra cách thức để phép tính chia trở nên thật dễ dàng và đơn giản. Cậu vẫn say mê môn toán và những bài tập có phép tính chia từ đơn giản đến phức tạp dần, còn tôi thì dường như bị cậu gạt qua một bên. Tôi nhìn trang giấy ô ly của cậu chỉ chít những phép chia và sự hào hứng của cậu mỗi khi chinh phục được bài tập khó mà chạnh lòng. Có phải tôi đã bị cậu lãng quên chăng? Tôi nghĩ mình giờ đã là một kẻ thừa thãi chẳng còn tác dụng gì với cậu chủ nhỏ nữa. Niềm vui không, và sự cần thiết

cũng không, thế thì tôi tồn tại có ích gì? Và thế là tôi dỗi hờn bỏ đi. Tôi nhảy ra khỏi trang giấy trắng và biến mất không một vết tích nào, người ta sẽ chẳng nhớ gì về một phép tính nhân đã từng tồn tại.

Tôi bắt đầu những tháng ngày lang thang tìm nơi neo đậu và thỉnh thoảng cũng ghé lại trên cửa sổ gần bàn học của cậu chủ nhỏ. Tôi thấy cậu có vẻ mệt mỗi khi phải tính toán bằng việc cộng các con số giống nhau lại tương ứng với số lần của phép nhân, tôi thở dài rồi lại bỏ đi. Không sao, tôi mạnh mẽ lắm ấy mà. Tôi ngược nhìn trời cao và nhảy đến đó, muốn xin ở lại để làm một vì sao nhưng nhanh chóng bị từ chối. Tôi xoay tròn nét chéo một cách điệu nghệ để chứng tỏ mình có thể đảm nhận vị trí ấy và hướng ánh mắt tự tin chờ đợi. Đáp lại tôi là một cái lắc đầu bởi tôi không hợp. Tôi lại bay đến phía bầu trời đang có tuyết rơi. Nhưng bông tuyết li ti trắng xóa đang bay bay thật đẹp, đương nhiên tôi hi vọng mình có thể là một trong số đó rồi. Nhưng không, người ta nói ở đây không ai cần một bông tuyết có hình thù “hai nét chéo” như tôi cả. Ừ nhỉ, tôi bỗng trở nên lạc lõng và cô đơn khi nhận ra mình chẳng có lấy chút ý nghĩa nào trên cuộc đời này nữa. Tôi dừng lại bên chân một cậu người tuyết, lẩm nhẩm, “mình biết đi đâu về đâu bây giờ nhỉ?... phải đến đâu để tồn tại?”

– Cậu là ai mà lại chơi một mình ở đây? – Tôi giật bắn khi người tuyết mở lời.

– Tôi... tôi là Dấu Nhân, N-H-Â-N ấy. – Tôi cố gắng nói rõ ràng từng chữ bởi tôi đã biến mất trên mọi nơi thì làm gì có ai nhận ra nữa.

– Ừ, tôi chưa nghe đến tên cậu bao giờ cả (tất nhiên rồi!), nhưng cậu đang muốn đi đâu?

Tôi kể cho người tuyết nghe về nơi tôi từng tồn tại và sự ra đi của mình, người tuyết cười lớn:

– Ôi ôi... dấu nhân của tôi ơi... – Người tuyết vẫn cười đến nổi cái mũi đen đội lệch trên đầu cậu ta muốn rơi ra đến nơi. – Giả sử một ngày nhân gian không còn mùa đông nữa, không có tuyết rơi thì tôi có mặt trên đời này nữa không? Người ta có thể xuýt xoa vì cái lạnh nhưng chẳng ai lại không thích đắp người tuyết hoặc ngồi quây quần bên cái lò sưởi để chia nhau vài thứ đồ nướng cả, nên dù ai cũng kêu “lạnh chết mất thôi” nhưng chẳng ai nỡ từ chối mùa đông. Mọi thứ trên đời sinh ra đều có ý nghĩa nên mới tồn tại. Cậu vừa tự làm mất đi giá trị của mình đấy!

– Nhưng ở đâu tôi cũng bị từ chối sự góp mặt đấy thôi?

– Thôi nào, đừng cáu kỉnh thế chứ Dấu Nhân tội nghiệp. Cậu chỉ có ý nghĩa ở nơi cậu được tạo ra

